

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 540

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 iulie 2003

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 214 din 15 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni	2-3		
Decizia nr. 221 din 3 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. 2 din Codul de procedură civilă	4-5		
Decizia nr. 259 din 24 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 privind unele măsuri pentru stimularea cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele ce fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 78/2003	6-11		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
123. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorarea calcarului cu brucit din perimetrul Valea Mare — Budureasa, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Geoasset” — S.R.L. București			11-12
		124. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorarea apei minerale din perimetrul Dealul Cetății, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Mineral Quantum” — S.R.L. Sâncrăieni	12
		125. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorarea gipsului din perimetrul Dumbrava — Macău, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Knauf Gips” — S.R.L. București	12-13
		388/41.874. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului și al ministrului finanțelor publice privind acordarea de prime la exportul de carne de pasăre	13-14
		680. — Ordin al ministrului sănătății privind aprobarea procedurii de admitere în România a medicamentelor primite prin intermediul coletelor poștale din străinătate.....	15
		★	
		Rectificări.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 214**

din 15 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 3.892/2001 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, Pompiliu Bota, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției susține că textul criticat este neconstituțional, deoarece contravine prevederilor art. 15 și ale art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Având în vedere însă că excepții cu același obiect au fost deja admise prin deciziile nr. 86 și 89 din 27 februarie 2003, este de acord cu respingerea excepției ridicate, ca devenită inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune, de asemenea, concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă. În acest sens, prin deciziile citate de autorul excepției, Curtea a constatat că textul criticat este neconstituțional, iar prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2003, textul art. 8 din Legea nr. 543/2002 a fost modificat în sensul acestor decizii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 3.892/2001, **Tribunalul Hunedoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002** privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Pompiliu Bota.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543/2002 contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece instituie un tratament discriminatoriu între persoane care se află în situații

identice, pentru că au săvârșit în aceeași perioadă infracțiuni neexceptate de la grațiere. Dispozițiile legale criticate, care dispun aplicarea actului de clemență numai asupra pedepselor stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, pronunțate până la data publicării legii, ignoră criteriul obiectiv reprezentat de data săvârșirii faptei. Astfel, acestea dezavantajează în mod nejustificat pe cei care, până la data publicării legii, nu au fost încă definitiv condamnați, chiar independent de voința sau conduita lor. Consideră, de asemenea, că sunt încălcate dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nu se aplică legea penală mai favorabilă, precum și prevederile art. 15 alin. (1) teza finală din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, conform căroră „*Dacă ulterior comiterii infracțiunii, legea prevede aplicarea unei pedepse mai ușoare, delicventul trebuie să beneficieze de aceasta*”.

Tribunalul Hunedoara — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, a fost solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția ridicată a devenit inadmisibilă, deoarece Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra unei excepții anterioare având același obiect, constatând că art. 8 din Legea nr. 543/2002 este neconstituțional, întrucât „limitează aplicarea legii la pedepse, măsuri și sancțiuni aplicate prin hotărâri judecătorești rămase definitive până la data intrării în vigoare a legii, excluzând pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate ulterior, pentru fapte săvârșite până la această dată”.

Avocatul Poporului consideră că prevederea criticată de autorul excepției este neconstituțională, deoarece „încalcă atât principiul egalității în drepturi a cetățenilor, prevăzut în art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, cât mai ales art. 15 alin. (2), potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile”. Legea mai favorabilă se exprimă printr-un tratament mai blând, inclusiv prin acte de clemență ale statului. Aplicarea dispozițiilor criticate depinde atât de momentul publicării legii în Monitorul Oficial, cât și de caracterul definitiv al hotărârilor judecătorești pronunțate, ceea ce contravine principiilor enunțate în Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 726 din 4 octombrie 2002, dispoziții care au următoarea redactare: *„Dispozițiile prezentei legi privesc pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate până la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 și ale art. 16 alin. (1), care au următorul conținut:

— Art. 15: *„(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.”;

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

De asemenea, autorul excepției a susținut că art. 8 din Legea nr. 543/2002 contravine și prevederilor art. 15 alin. (1) teza finală din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, conform cărora *„Dacă ulterior comiterii infracțiunii legea prevede aplicarea unei pedepse mai ușoare, delicventul trebuie să beneficieze de aceasta”*.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 privind grațierea unor pedepse și înlăturarea unor măsuri și sancțiuni, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 3.892/2001 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2003.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Curtea constată că, prin deciziile nr. 86 și 89 din 27 februarie 2003, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003 și, respectiv, nr. 200 din 27 martie 2003, s-a pronunțat în legătură cu acest text de lege și în alte cauze, ulterior sesizării cu excepția de neconstituționalitate ce formează obiectul prezentului dosar.

Prin aceste decizii Curtea a statuat că prevederile art. 8 din Legea nr. 543/2002 sunt neconstituționale, întrucât „limitează aplicarea legii la pedepse, măsuri și sancțiuni stabilite prin hotărâri judecătorești rămase definitive până la data intrării în vigoare a legii, excluzând pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate ulterior pentru fapte săvârșite până la această dată”.

În consecință, având în vedere prevederile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora *„Nu pot face obiectul excepției prevederile legale a căror constituționalitate a fost stabilită potrivit art. 145 alin. (1) din Constituție sau prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*, în speța ce face obiectul prezentei decizii rezultă că, în temeiul art. 6) din același articol, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 543/2002 a devenit inadmisibilă.

De altfel, ulterior publicării deciziilor menționate în Monitorul Oficial al României, Partea I, art. 8 din Legea nr. 543/2002 a fost modificat, în sensul deciziilor Curții Constituționale, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2003. Noul text al art. 8 din Legea nr. 543/2002 are următorul conținut:

„Art. 8. — Dispozițiile prezentei legi privesc pedepsele, măsurile și sancțiunile aplicate pentru fapte săvârșite până la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Curtea constată că, urmare a acestei modificări a textului, critica de neconstituționalitate formulată a rămas fără obiect.

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 221

din 3 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. 2
din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ionita Coca în Dosarul nr. 9.188/2002 al Judecătorei Brașov.

La apelul nominal sunt prezenți Ionita Coca, prin avocat Ioan Iordache, Alexandrina Popa și Vasile Popa, prin avocat Livia Vătafu.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției, arătând că textul criticat, prin sancțiunea decăderii pârâtului din dreptul de a mai propune probe, este neconstituțional în raport cu textele ce asigură dreptul la o judecată echitabilă, cu respectarea dreptului la apărare prin asigurarea căilor efective de acces la mijloacele procedurale de susținere a litigiului creat.

Avocatul celorlalte părți solicită respingerea excepției, susținând că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, întrucât Codul de procedură civilă mai prevede și alte termene de decădere, scopul lor fiind asigurarea principiului celerității în soluționarea cauzelor și împiedicarea folosirii mijloacelor procedurale cu rea-credință.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că asupra constituționalității textului criticat Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, statuând că acest text este constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 9.188/2002, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ionita Coca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține că dispozițiile legale criticate contravin

art. 20 alin. (1), art. 21, 24 și 49 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „se îngrădește dreptul părții la judecare în mod echitabil și respectiv exercițiul dreptului la apărare“.

Instanța de judecată consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că întâmpinarea este actul de procedură prin care pârâtul răspunde în scris pretențiilor formulate de reclamant prin cererea de chemare în judecată, arătând totodată apărările sale. Se arată că „prin această reglementare se asigură egalitatea de mijloace între părțile din proces, asigurându-se, astfel, respectarea exigențelor prevăzute la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil“.

Este invocată Decizia nr. 128 din 16 aprilie 2002, prin care Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 118 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este neîntemeiată. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 128 din 16 aprilie 2002, Decizia nr. 314 din 19 noiembrie 2002 și Decizia nr. 353 din 10 decembrie 2002, a statuat că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctul lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale

art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 118 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care are următoarea redactare: „*Nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică.*”

Prevederile constituționale invocate de autorul excepției în susținerea acesteia sunt următoarele:

— Art. 20 alin. (1): „*Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*” ;

— Art. 21: „*(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.” ;

— Art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*” ;

— Art. 49: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează.

Dispozițiile legale criticate prevăd obligativitatea depunerii întâmpinării în cadrul procesului civil, precum și sancțiunea nerespectării acestei dispoziții, și anume

decăderea din dreptul de a mai propune probe și a invoca excepții, în afara celor de ordine publică.

Aceste dispoziții au fost introduse în Codul de procedură civilă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138 din 14 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000, pentru a asigura „egalitatea de arme” dintre reclamant și pârât, precum și judecarea cu celeritate a cauzelor, evitându-se tergiversarea judecării, în conformitate cu dispozițiile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Nu poate fi reținută critica conform căreia dispozițiile criticate încalcă dreptul la apărare, deoarece textul criticat contribuie la urgentarea soluționării cauzei, instanța fiind în măsură a cunoaște de la început cadrul procesual, iar reclamantul își poate pregăti apărărilor, în cunoștință de cauză, în raport cu susținerile pârâtului, cuprinse în întâmpinare.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 118 din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 27 februarie 2003, Decizia nr. 128 din 16 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2002, Decizia nr. 314 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 10 ianuarie 2003, și prin Decizia nr. 353 din 10 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 10 ianuarie 2003, statuând că acest text nu contravine prevederilor constituționale.

Soluțiile adoptate, ca și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ionita Coca în Dosarul nr. 9.188/2002 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 259

din 24 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 privind unele măsuri pentru stimularea cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele ce fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 78/2003

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 privind unele măsuri pentru stimularea cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele ce fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 78/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „BNP Consult” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 28/S/2002 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde avocat Dana Babov, pentru autorul excepției, și Eugenia Melania Mihăilă, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, deoarece prevederile art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 încalcă principiul constituțional al separației puterilor în stat. Prin suspendarea procedurii executării silite pornite de creditorii se creează un dezechilibru între cele două puteri ale statului: judecătorească și legiuitoare. Totodată, se arată că art. 4 din ordonanța de urgență îngrădește accesul liber la justiție al creditorilor cărora li se suspendă dreptul de a-și mai recupera creanțele, fiind încălcate astfel dispozițiile art. 21 și ale art. 41 din Constituție.

Partea prezentă solicită respingerea excepției și continuarea procedurii de reorganizare judiciară.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că, în jurisprudența sa, Curtea a respins excepțiile

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată și modificată prin Legea nr. 82/2003, reținând, între altele, că măsura suspendării procedurii de executare silită nu aduce vreo atingere prevederilor art. 21 din Constituție.

Astfel, se consideră că suspendarea executării silite, reglementată de prevederile legale criticate, este o măsură cu caracter temporar, creanța putând fi satisfăcută și din alte bunuri ale debitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 28/S/2002, **Tribunalul Teleorman — Secția civilă — judecătorul sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002**, excepție ridicată de Societatea Comercială „BNP Consult” — S.A. din Craiova.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile criticate ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2002 încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și pe cele ale art. 125 privind instanțele judecătorești, întrucât, „prin caracterul obligatoriu al suspendării procedurii, legislativul intervine în mod neconstituțional în înfăptuirea actului de justiție, demersurile creditorilor pentru recuperarea creanțelor lor rămânând nefinalizate”. În opinia autorului excepției, „suspendarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului la cererea unui terț, așa cum dispune textul de lege examinat, goleşte de conținut și de eficiență dreptul de a se adresa justiției, de vreme ce creditorii care au solicitat deschiderea procedurii față de societatea în incapacitate de plată, independent de voința și de vina lor, nu mai pot stăruii în continuarea procedurii în vederea recuperării integrale sau cel puțin parțiale a creanțelor lor”.

Totodată, autorul excepției susține că, din coroborarea dispozițiilor art. 2 lit. b) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2002 și a celor ale art. 7 alin. (1) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor,

precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, rezultă că „se determină imposibilitatea creditorilor de a-și recupera creanțele, consecințe datorită cărora dispozițiile legale criticate aduc atingere dreptului însuși, iar nu numai restrângerea vremelnică a exercițiului acestuia“.

În motivarea excepției, se face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 6/1992 și nr. 50/2000, prin care s-a stabilit că o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției este contrară principiului constituțional al separației puterilor în stat.

Tribunalul Teleorman – Secția civilă consideră că „suspendarea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului lipsește creditorii de posibilitatea valorificării drepturilor lor legitime prin recuperarea creanțelor și le restrânge accesul liber la justiție, situație în care prevederile art. 2 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2001 și art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2001 determină imposibilitatea creditorilor de a-și recupera creanțele“. Instanța face referire în cuprinsul încheierii la jurisprudența Curții Constituționale (deciziile nr. 6/1992 și nr. 50/2000), care s-a pronunțat în alte cazuri cu privire la dispoziții legale prin care se suspendă cursul judecătii sau executarea hotărârilor judecătorești definitive. Se reține că, „în virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției, astfel cum se menționează în considerentele Deciziei nr. 6 din 11 noiembrie 1992 a Curții Constituționale“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul arată, în esență, că excepția este neîntemeiată, întrucât suspendarea procedurii de executare silită de creditori, prevăzută de text, are un caracter temporar, „art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență prevăzând cazurile în care poate interveni reluarea procedurilor de executare“. Mai mult, arată Guvernul, „chiar și pe perioada în care operează suspendarea dreptul creditorilor de a-și satisface creanțele nu este afectat, potrivit art. 2 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002, aceștia având posibilitatea să urmărească alte bunuri aflate în patrimoniul debitorilor“.

De asemenea, în punctul de vedere al Guvernului se consideră că „examinarea dispozițiilor legale criticate ar trebui să aibă în vedere și scopul adoptării actului normativ contestat, respectiv stimularea cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele care fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001“. În acest sens, se arată că măsura suspendării procedurii de executare silită, prevăzută la art. 1 din ordonanța de urgență criticată, este menită să asigure crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție (în speță, punerea în valoare a unor spații dezafectate destinate

creșterii, îngrășării și exploatarei animalelor, precum și a unor fabrici de nutrețuri combinate dezafectate), obligație a statului prevăzută de art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. Totodată, Guvernul face referire și la obligația statului de a asigura protejarea intereselor naționale în activitatea economică, obligație prevăzută de art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că „se impune admiterea excepției și constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 1, art. 3 și art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002“. Se arată că „art. 3 din ordonanță prevede suspendarea de drept a exercitării acțiunilor sau, după caz, a efectuării procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 pentru o cauză diferită de cele arătate la art. 243 din Codul de procedură civilă“. Potrivit prevederilor art. 125 din Constituție, „competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“, dar „aceasta nu înseamnă că legiuitorul poate institui și reguli de procedură contrare unor dispoziții sau principii constituționale“.

Totodată, Avocatul Poporului observă că dispozițiile criticate „contravin principiului liberului acces la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție“, întrucât „liberul acces la justiție include dreptul oricărei persoane de a se adresa instanței judecătorești competente «pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime», precum și de a stăruii în continuarea procesului judiciar declanșat până la soluționarea definitivă a acestuia printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, inclusiv exercitarea căilor de atac prevăzute de lege“. Astfel, se afirmă că „suspendarea, dispunându-se pe o perioadă nedeterminată, lipsește creditorii, timp îndelungat, de orice posibilitate pentru valorificarea drepturilor lor legitime prin recuperarea creanțelor, eventual prin lichidarea activelor sau a întregului patrimoniu al societății debitoare“. Totodată se precizează că „restrângerea, prin suspendare, a exercițiului dreptului de acces liber la justiție, chiar prin lege, nu este justificată de nici unul dintre cazurile prevăzute de art. 49 din Constituție“. De asemenea, Avocatul Poporului consideră că „se poate reține și faptul că suspendarea pe o perioadă îndelungată a procedurii și, mai ales, închiderea acesteia în urma privatizării societății comerciale debitoare determină, poate în multe cazuri, imposibilitatea celorlalți creditori de a-și mai recupera creanțele, consecințe datorită cărora dispozițiile legale criticate aduc atingere dreptului însuși“.

Apreciind, de asemenea, că „prin caracterul obligatoriu al suspendării procedurii reorganizării judiciare și a falimentului, iar apoi al închiderii procedurii, prin dispozițiile legale criticate, legislativul intervine în mod neconstituțional în înfăptuirea actului de justiție“, Avocatul Poporului face referire și la jurisprudența Curții Constituționale — Decizia nr. 6/1992 —, prin care s-a stabilit că „o dispoziție legală prin care se suspendă cursul judecătii sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate este neconstituțională“, soluție „reiterată și în Decizia nr. 50 din 21 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 20 iunie 2000“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 privind unele măsuri pentru stimularea cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele ce fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 11 septembrie 2002, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 78 din 12 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 26 martie 2003, texte care au următorul cuprins:

— Art. 1: „(1) În vederea stimulării cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele ce fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 387/2002, la data încheierii contractului prevăzut la art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2001, cu modificările ulterioare, se suspendă orice procedură de executare silită pornită de creditor și orice ofertă de vânzare asupra imobilelor a căror folosință gratuită a fost acordată sau urmează să fie acordată prin contract.

(2) În cazul imobilelor ce fac obiectul unor contracte deja încheiate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001, cu modificările ulterioare, măsura suspendării procedurilor de executare silită pornite de creditor se aplică de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Termenul de prescripție a dreptului creditorilor de a cere executarea silită a creanțelor față de debitorii care au în patrimoniul imobile a căror folosință gratuită a fost acordată prin contract se suspendă pe durata în care procedurile de executare silită asupra acestor imobile au fost suspendate conform alin. (1) și (2).“;

— Art. 3: „(1) Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se aplică și în cazul imobilelor aparținând debitorilor aflați în procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau în procedura de dizolvare și

lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru imobilele la care există cerere de atribuire și care îndeplinesc condițiile prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2001, cu modificările ulterioare.

(2) Documentația aferentă imobilelor menționate la alin. (1) va fi predată comisiei constituite în baza prevederilor art. 1 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 216/2002, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.“;

— Art. 4: „De la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă dreptul creditorilor de a introduce cereri pentru declanșarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva debitorilor ale căror bunuri au fost atribuite în folosință gratuită, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001, cu modificările ulterioare, pe toată perioada de valabilitate a contractelor de atribuire a folosinței gratuite.“

În susținerea excepției, autorul acesteia a invocat, în esență, încălcarea principiului constituțional al separației puterilor în stat, a dreptului la acces în justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, a dispozițiilor art. 49 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 125 din Constituție privind instanțele judecătorești, texte care au următorul cuprins:

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept.“;

— Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“;

— Art. 125: „(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

(2) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.“

Critica de neconstituționalitate constă, în esență, în susținerea că suspendarea cursului judecării cererilor privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului sau a executării hotărârilor judecătorești privind bunuri dintre cele vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 încalcă principiile constituționale ale separației puterilor în stat și ale accesului liber la justiție, lăsând fără conținut și

eficiență dreptul creditorilor de a se adresa justiției și de a obține, pe această cale, valorificarea drepturilor lor legitime și recuperarea creanțelor.

În legătură cu prevederile art. 2 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002, coroborate cu cele ale art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2001, se afirmă că creditorii sunt în imposibilitate de a-și mai recupera creanțele, fiind deci vorba de atingerea dreptului însuși și nu numai de restrângerea exercițiului acestuia.

Textul art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2001, invocat în legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 49 din Constituție, are următorul conținut: „(1) *La expirarea termenului de 5 ani prevăzut în contractul de atribuire în folosință gratuită, fabrica de nutrețuri combinate, construcția zootehnică, terenul de sub acestea și incintele afezente pot fi vândute persoanelor prevăzute la art. 2 lit. c), care le-au avut în folosință gratuită, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, la un preț echivalent cu 10% din valoarea acestora la momentul atribuirii în folosință gratuită, stabilită potrivit normelor metodologice.*”

Analizând aceste susțineri, Curtea constată că ele sunt întemeiate în ce privește încălcarea principiului separației puterilor în stat și al liberului acces la justiție. Dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 prevăd suspendarea procedurilor de executare silită pornită de creditorii asupra imobilelor a căror folosință gratuită a fost acordată sau urmează să fie acordată prin contract. Potrivit art. 3, aceste dispoziții se aplică și în cazul imobilelor aparținând debitorilor aflați în procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau în procedura de dizolvare și lichidare prevăzută de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Totodată, potrivit art. 4, se suspendă și dreptul creditorilor de a introduce cereri pentru declanșarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, împotriva debitorilor ale căror bunuri au fost atribuite în folosință gratuită, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001, pe toată perioada de valabilitate a contractelor de atribuire a folosinței gratuite.

Astfel fiind, dispozițiile legale examinate încalcă principiul constituțional al separației puterilor în stat, principiu care, fără să fie formulat textual, rezultă, în mod evident, așa cum a stabilit Curtea în jurisprudența sa, din contextul prevederilor constituționale referitoare la organizarea și atribuțiile autorităților publice. Totodată aceste prevederi contravin și dispozițiilor art. 21 din Constituție prin aceea că măsura suspendării executării silite, prevăzută de textele legale criticate, îngreudește exercitarea de către creditorii a dreptului de a acționa în justiție pentru apărarea drepturilor lor.

Prin dispozițiile art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 s-a produs o ingerință directă a legiuitorului delegat în atribuțiile specifice activității instanțelor judecătorești, prin reglementarea suspendării

executării silite, a procedurilor în curs prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau a celor de dizolvare și lichidare prevăzute de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dreptului creditorilor de a introduce cereri pentru declanșarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, împotriva debitorilor ale căror bunuri au fost atribuite în folosință gratuită, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001, cu modificările ulterioare, pe toată durata de valabilitate a folosinței gratuite. Soluționarea acestor cauze, inclusiv dreptul creditorilor de a introduce cereri pentru declanșarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, împotriva debitorilor ale căror bunuri au fost atribuite în folosință gratuită, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001, poate fi realizată numai în cadrul actualului regim constituțional al activității instanțelor judecătorești, potrivit competenței și procedurii de judecată stabilite de lege. Intervenția ulterioară a legiuitorului delegat, prin care este paralizată, fără termen sau pe timp de 5 ani, într-un fel sau altul, rezolvarea unor litigii, este în mod evident contrară dispozițiilor art. 125 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*”

Pe de altă parte, Curtea observă că prin dispozițiile criticate este îngreudată și exercitarea dreptului de acces liber la justiție al persoanelor care se văd în situația de a nu-și mai putea valorifica drepturile împotriva debitorilor, inclusiv a celor recunoscute prin titluri executorii, sau de a nu se mai putea adresa justiției pentru declanșarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Or, potrivit alin. (2) al art. 21 din Constituție, nici o lege nu poate îngreuda exercitarea accesului liber la justiție. Este de observat, de asemenea, că măsurile instituite prin ordonanța de urgență sunt pe termen foarte lung, de 5 ani, conform art. 4 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2001, care este termenul contractului încheiat pentru atribuirea în folosință gratuită a construcțiilor zootehnice dezafectate, a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, a terenurilor de sub construcții și a celor din incintă. Mai mult, în cazul prevăzut de art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2001, la care trimit textele criticate, bunurile respective pot fi vândute celor cărora li s-au dat în folosință gratuită pentru 5 ani, la expirarea acestui termen, la un preț echivalent cu 10% din valoarea bunurilor respective la momentul atribuirii în folosință gratuită.

În legătură cu critica de neconstituționalitate bazată pe susținerea încălcării separației puterilor în stat și a accesului liber la justiție, în cazul suspendării cursului judecății unor cauze aflate în fața justiției ori a executării hotărârilor judecătorești definitive, este de remarcat că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că asemenea procedee din partea autorității legiuitoare sunt neconstituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 4 martie 1993, Curtea, în exercitarea controlului *a priori*, a declarat „neconstituționale prevederile art. 2 alin. 1 și ale

art. 5 din Legea privind măsuri premergătoare situației juridice a unor imobile trecute în proprietatea statului după 23 august 1944“. Prin art. 5 al legii respective, se prevedea, așa cum s-a reținut prin decizia Curții, că „până la adoptarea viitoarei legi se suspendă din oficiu judecarea proceselor de orice natură privitoare la bunurile ce fac obiectul art. 1 din legea în discuție, precum și executarea hotărârilor judecătorești definitive pronunțate cu privire la asemenea bunuri“. Cu privire la această prevedere a legii, Curtea a stabilit, în considerentele deciziei, că „încalcă raporturile constituționale dintre puterea legislativă și cea judecătorească“, întrucât „în virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției“. De asemenea, Curtea a reținut că „o imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități. De aceea, o dispoziție legală prin care se suspendă cursul judecății sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate este neconstituțională“.

De asemenea, prin Decizia nr. 50 din 21 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 277 din 20 iunie 2000, Curtea Constituțională a reținut că „o prevedere legală prin care s-ar interzice — fie și numai temporar — executarea unei hotărâri judecătorești ar reprezenta o imixtiune a puterii legislative în procesul de realizare a justiției, fiind contrară principiului constituțional al separației puterilor în stat“.

Aceste considerente își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Este adevărat că, prin mai multe decizii, Curtea Constituțională s-a pronunțat recent asupra dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, aprobată și modificată prin Legea nr. 82/2003, stabilind, cu majoritate de voturi, că acestea sunt constituționale. Curtea a respins excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, aprobată și modificată prin Legea nr. 82/2003, reținând, între altele, în raport cu motivele invocate de autorii excepțiilor, că nu sunt încălcate dispozițiile art. 21 din Constituție, care consacră dreptul liberului acces la justiție. Situațiile reglementate prin această ordonanță au fost însă diferite de cele prevăzute de art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002, dat fiind că măsura suspendării este pronunțată de instanța competentă, pe o perioadă limitată, de numai un an, cu drept de a fi prelungită cu încă un an, după constatarea de către judecător a îndeplinirii condițiilor prevăzute în ordonanță.

Faptul că, prin mai multe decizii, Curtea Constituțională s-a pronunțat, în anii 2002 și 2003, asupra dispozițiilor art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, aprobată și modificată prin Legea nr. 82/2003, stabilind, cu majoritate de voturi, că acestea sunt constituționale, constituie prin

nuanțările făcute, în realitate, nu o abatere de la jurisprudența Curții Constituționale, ci o consolidare a acesteia cu privire la separația puterilor în stat și la accesul liber la justiție.

Astfel, Curtea Constituțională a reținut, în esență, prin deciziile referitoare la art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, aprobată și modificată prin Legea nr. 82/2003, că acest text nu este neconstituțional, întrucât „suspendarea exercitării acțiunilor sau, după caz, a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995 nu încalcă principiul liberului acces la justiție, dat fiind că, prin însăși natura ei, această măsură constituie un act judiciar de decizie, adoptat de instanța competentă, pe o perioadă limitată (de numai un an, cu posibilitatea prelungirii ei încă un an), potrivit art. III alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, după constatarea de către judecător a îndeplinirii condițiilor prevăzute de alin. (1) al aceluiași articol“. Pe de altă parte, Curtea a reținut că, „în condițiile în care măsura suspendării nu operează de drept, ci, așa cum s-a arătat, în cadrul unei proceduri judiciare, creditorii și toate celelalte persoane interesate au posibilitatea să înfățișeze instanței punctul lor de vedere cu privire la existența tuturor condițiilor prevăzute de lege pentru a se dispune suspendarea acțiunilor sau, după caz, a procedurilor prevăzute de lege“. În același sens, s-a mai reținut de către Curte, „este de observat că procedura suspendată pe cale judiciară urmează să se încheie tot pe cale judiciară, fie în condițiile prevăzute de art. 117 și următoarele din Legea nr. 64/1995 — dacă nu s-a realizat privatizarea —, fie în condițiile prevăzute de art. III alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, în urma privatizării prin vânzarea pachetului majoritar de acțiuni“. Pe de altă parte, Curtea a mai reținut că „titularii drepturilor de creanță care au solicitat deschiderea procedurii față de societatea comercială ajunsă în incapacitate de plată au posibilitatea ca, la încheierea procedurii speciale prevăzute de art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002, să își recupereze creanțele pe baza prevederilor contractului de privatizare sau, în condițiile dreptului comun, de la succesorii societății privatizate“. (În acest sens, a se vedea, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 211 din 10 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 28 octombrie 2002, Decizia nr. 49 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 2 aprilie 2003, Decizia nr. 95 din 6 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 6 mai 2003).

Această jurisprudență a Curții Constituționale, care, în cazul suspendării unor cauze aflate pe rolul instanțelor judecătorești, ca și a executării silite, distinge în ceea ce privește constituționalitatea legilor care prevăd aceste măsuri, după cum ele operează de drept, sau prin decizia instanțelor, precum și prin stabilirea unor termene imprecise sau lungi ori, dimpotrivă, a unor termene scurte, precis prevăzute, este concordantă *mutatis mutandis* cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, prin Hotărârea Secției a II-a a Curții Europene a Drepturilor Omului din 25 octombrie 2001, definitivă la 25 iunie 2002,

pronunțată în cauza *Saggio contra Italiei*, Curtea a stabilit că „în principiu un sistem de suspendare temporară a plății creanțelor unei întreprinderi comerciale în criză, autorizată să continue activitatea sa productivă în interesul economiei naționale, nu este criticabilă în sine, având în vedere marja de apreciere autorizată de alineatul al doilea al art. 1 [al Protocolului 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale]. Totuși un astfel de sistem implică riscul de a impune creditorilor o sarcină excesivă în ceea ce privește posibilitatea de a recupera bunurile lor și trebuie deci prevăzute anumite garanții de procedură pentru a veghea ca această aplicare a sistemului și a incidenței sale asupra dreptului de proprietate al particularilor să nu fie nici arbitrare, nici imprevizibile“.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „BNP Consult“ — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 28/S/2002 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 1, 3 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/2002 privind unele măsuri pentru stimularea cererii de atribuire a folosinței gratuite și a investițiilor în imobilele ce fac obiectul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2001 privind punerea în valoare a construcțiilor zootehnice dezafectate, destinate creșterii, îngrășării și exploatării animalelor, precum și a fabricilor de nutrețuri combinate dezafectate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 78/2003, sunt neconstituționale.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorarea calcarului cu brucit din perimetrul Valea Mare — Budureasa, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Geoasset“ — S.R.L. București

Având în vedere prevederile art. 15 și ale art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, în temeiul art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune încheiată cu Societatea Comercială „Geoasset“ — S.R.L. nr. 4.433/2003 privind explorarea calcarului cu brucit din București, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă perimetrul Valea Mare — Budureasa, situat în județul Bihor, din prezentul ordin.

*) Anexa se comunică titularului licenței de concesiune pentru explorare.

Art. 2. — Începerea activității miniere prevăzute în licența menționată la art. 1 se autorizează de către Agenția Națională pentru Resurse Minerale în termen de 180 de

zile de la intrarea în vigoare a acesteia, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 22 din Legea nr. 85/2003.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat

București, 22 iulie 2003.
Nr. 123.

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorarea apei minerale din perimetrul Dealul Cetății, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Mineral Quantum” — S.R.L. Sâncrăieni

Având în vedere prevederile art. 15 și ale art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, în temeiul art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune nr. 4.435/2003 privind explorarea apei minerale din perimetrul Dealul Cetății, situat în județul Harghita, încheiată cu Societatea Comercială „Mineral Quantum” — S.R.L. Sâncrăieni, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Începerea activității miniere prevăzute în licența menționată la art. 1 se autorizează de către Agenția Națională pentru Resurse Minerale în termen de 180 de zile de la intrarea în vigoare a acesteia, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 22 din Legea nr. 85/2003.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat

București, 22 iulie 2003.
Nr. 124.

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea licenței de concesiune pentru explorarea gipsului din perimetrul Dumbrava — Macău, încheiată între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Knauf Gips” — S.R.L. București

Având în vedere prevederile art. 15 și ale art. 21 alin. (1) din Legea minelor nr. 85/2003, în temeiul art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Licența de concesiune nr. 4.436/2003 privind explorarea gipsului din perimetrul Dumbrava — Macău, situat în județul Cluj, încheiată cu

Societatea Comercială „Knauf Gips” — S.R.L. București, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

*) Anexa se comunică titularului licenței de concesiune pentru explorare.

Art. 2. — Începerea activității miniere prevăzute în licența menționată la art. 1 se autorizează de către Agenția Națională pentru Resurse Minerale în termen de 180 de zile de la intrarea în vigoare a acesteia, cu

respectarea condițiilor prevăzute la art. 22 din Legea nr. 85/2003.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat

București, 22 iulie 2003.
Nr. 125.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR, APELOR ȘI MEDIULUI
Nr. 388 din 9 iunie 2003

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 41.874 din 18 iulie 2003

ORDIN

privind acordarea de prime la exportul de carne de pasăre

Văzând Referatul de aprobare nr. 141.157 din 26 mai 2003, având în vedere prevederile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.518/2002 privind aprobarea mecanismului de acordare a primelor de export de la bugetul de stat pentru produsele agroalimentare, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 739/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului și al Hotărârii Guvernului nr. 735/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice,

ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului și ministrul finanțelor publice emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă acordarea unei prime de export de 4.500 lei/kg carne de pasăre, la sortimentele corespunzătoare codurilor tarifare prevăzute în anexa nr. 1, pentru toate destinațiile, cu excepția țărilor membre ale Uniunii Europene.

(2) Marfa trebuie să fie de origine românească, atestată prin certificatul de origine, care va fi prezentat împreună cu celelalte documente prevăzute în Hotărârea Guvernului nr. 1.518/2002 privind aprobarea mecanismului de acordare a primelor de export de la bugetul de stat pentru produsele agroalimentare.

Art. 2. — (1) Prima de export se acordă pentru marfa livrată și încasată până la 31 decembrie 2003 inclusiv, în limita cantității de 5.000 tone, în ordinea cronologică a înregistrării cererilor pentru acordarea unei prime de export la Registratura Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului.

(2) Anunțul privind gradul de alocare a acestei cantități, în funcție de cererile aprobate, va fi afișat săptămânal la Registratura Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului de către Direcția generală buget-finanțe din cadrul acestuia.

Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului,
Ilie Sârbu

Art. 3. — Beneficiarii primei de export sunt societățile comerciale cu profil avicol, care produc și exportă carne de pasăre.

Art. 4. — Prima de export se acordă beneficiarilor care declară pe propria răspundere, potrivit modelului prezentat în anexa nr. 2, că de la intrarea în vigoare a prezentului ordin și până la 31 decembrie 2003 nu au importat și nu vor importa produse definite de codurile tarifare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 5. — (1) Depunerea cererilor și a documentației aferente, plățile către agenții economici beneficiari, precum și celelalte prevederi privind primele de export se realizează conform Hotărârii Guvernului nr. 1.518/2002.

(2) Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului transmite Ministerului Finanțelor Publice cererea de deschidere a creditelor bugetare, însoțită de centralizatorul cererilor pentru acordarea primei de export pentru carne de pasăre, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 3.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

Avizat favorabil:

Ministerul Economiei și Comerțului
ministru delegat pentru comerț,
Eugen Dijmărescu

Codul tarifar	Denumirea mărfii
0207	Carne și organe comestibile proaspete, refrigerate sau congelate de păsări de la poziția 01.05: - De cocoși și de găini:
020711	-- Netăiate în bucăți, proaspete sau refrigerate:
02071190	--- Fără pene, eviscerate, fără cap, picioare, gât, inimă, ficat și pipotă, denumite „pui 65%“, sau altfel prezentate
020712	-- Netăiate în bucăți, congelate:
02071290	--- Fără pene, eviscerate, fără cap, picioare, gât, inimă, ficat și pipotă, denumite „pui 65%“, sau altfel prezentate
020713	-- Bucăți și organe, proaspete sau refrigerate: --- Bucăți:
02071310	---- Dezosate ---- Nedezosate:
02071320	----- Jumătăți sau sferturi
02071350	----- Piepți și bucăți de piepți
02071360	----- Pulpe și bucăți de pulpe
020714	-- Bucăți și organe, congelate: --- Bucăți:
02071410	---- Dezosate ---- Nedezosate:
02071420	----- Jumătăți sau sferturi
02071450	----- Piepți și bucăți de piepți
02071460	----- Pulpe și bucăți de pulpe

DECLARAȚIE

Cunoscând prevederile art. 292 din Codul penal privind falsul în declarații, agentul economic, cu sediul în orașul, județul, codul fiscal, nr. de înregistrare în registrul comerțului, reprezentat prin domnul/doamna, posesor/posesoare al/a buletinului/cărții de identitate seria nr., cod numeric personal, confirm pe propria răspundere că, începând cu data intrării în vigoare a Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului și al ministrului finanțelor publice nr. 388/41.874/2003 și până la data de 31 decembrie 2003, nu am importat și nu voi importa produse definite de codurile tarifare prevăzute în anexa nr. 1 la ordinul menționat.

Beneficiar,

.....
(semnătura)

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR, APELOR ȘI MEDIULUI

Ordonator principal de credite,
.....

**CENTRALIZATORUL
cererilor pentru acordarea primei de export pentru carne de pasăre**

Nr. crt.	Beneficiari	Cantitatea exportată (kg)	Prima de export 4.500 lei/kg	Total valoare prime (milioane lei)

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN**privind aprobarea procedurii de admitere în România a medicamentelor primite prin intermediul coletelor poștale din străinătate**

Având în vedere Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 152/1999 privind produsele medicamentoase de uz uman, aprobată și modificată prin Legea nr. 336/2002,

ținând seama de Referatul de aprobare al Direcției generale asistență medicală și al Direcției generale farmaceutice, inspecția de farmacie și aparatură medicală nr. MB 1.072 din 16 iulie 2003,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 743/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin intermediul coletelor poștale persoanele fizice pot primi și utiliza, în scop personal, medicamente de uz uman, cu excepția celor care sunt supuse regimului produselor stupefiante sau psihotrope, precum și a produselor medicamentoase imunologice (cu excepția vaccinurilor și serurilor) sau a produselor medicamentoase derivate din sânge uman ori plasmă umană.

Art. 2. — Eliberarea medicamentelor din coletele poștale primite din străinătate se face în baza unei prescripții medicale emise de medicul de familie sau de medicul specialist, după caz, și care este valabilă 6 luni de la data emiterii.

Prescripția medicală se reține și se păstrează de către oficiul poștal care a eliberat coletul poștal.

Art. 3. — Medicii menționați la art. 2 pot prescrie numai medicamentele care au autorizație de punere pe piață emisă de Agenția Națională a Medicamentului.

Art. 4. — Prin excepție de la prevederile art. 3, se pot prescrie și medicamente care nu dețin autorizație de

punere pe piață, în cazul în care acestea sunt primite cu scopul continuării unui tratament început în străinătate și pentru care destinatarul coletului poștal deține în acest sens documente medicale probatorii.

Art. 5. — Cantitățile prevăzute în prescripția medicală, în baza căreia se vor elibera medicamentele din coletul poștal, nu pot depăși necesarul de tratament pentru o perioadă mai mare de 6 luni.

Art. 6. — Nerespectarea prevederilor prezentului ordin atrage aplicarea de sancțiuni disciplinare sau sesizarea organelor de urmărire penală, după caz, conform legislației în vigoare.

Art. 7. — Direcțiile din Ministerul Sănătății, unitățile sanitare publice și private, medicii de familie și medicii specialiști vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Mircea Beuran

București, 16 iulie 2003.

Nr. 680.

★

RECTIFICĂRI

În Regulamentul de aplicare a Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, prevăzut în anexa la Hotărârea Guvernului nr. 499/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 22 mai 2003, se fac următoarele rectificări:

- la regula 2 alin. (1) lit. a), în loc de: „*Legea nr. 31/1998*” se va citi: „*Legea nr. 3/1998*”;
- la regula 8 alin. (11) partea introductivă, în loc de: „*În aplicarea alin. (1)*” se va citi: „*În aplicarea alin. (10)*”;
- la regula 10 lit. A alin. (19) lit. e), în loc de: „*în urma analizei motivele anexate din cerere*” se va citi: „*în urma analizei motivelor anexate la cerere*”;
- la regula 27 alin. (14) lit. h), în loc de: „*numărul de data*” se va citi: „*numărul și data*”;
- la regula 32 alin. (12), în loc de: „*caracterizează*” se va citi: „*caracterizată*”;
- la regula 37 lit. C alin. (5), în loc de: „*nu respectă*” se va citi: „*respectă*”;

- la regula 51 alin. (2) lit. a), în loc de: „sens strâns“ se va citi: „sens restrâns“;
- la regula 55 alin. (1), în loc de: „nu se formează“ se va citi: „se formează“;
- la regula 55 alin. (11) lit. l), în loc de: „menținerea“ se va citi: „mențiunea“;
- la regula 57 alin. (5) lit. c), după cuvântul „biologic“ se va citi cuvântul „care“;
- la regula 61 alin. (1) lit. c), în loc de: „acces“ se va citi: „ordine“;
- la regula 79 alin. (4) lit. a), în loc de:

<i>„Efectele economice/sociale (E) în milioane lei</i>	<i>Drepturi bănești (lei)</i>
<i>E ≤ 250</i>	<i>E x 15%, dar nu mai puțin de 3 milioane</i>
<i>250 < E ≤ 1250</i>	<i>37,5 milioane + E x 10%</i>
<i>250 < E ≤ 1250</i>	<i>137,5 milioane + E x 8%</i>
<i>250 < E ≤ 1250</i>	<i>237,5 milioane + E x 6%</i>
<i>250 < E ≤ 1250</i>	<i>387,5 milioane + E x 4%“</i>

se va citi:

<i>„Efectele economice/sociale (E) în milioane lei</i>	<i>Drepturi bănești (lei)</i>
<i>E ≤ 250</i>	<i>E x 15%, dar nu mai puțin de 3 milioane</i>
<i>250 < E ≤ 1250</i>	<i>37,5 milioane + E x 10%</i>
<i>1250 < E ≤ 2500</i>	<i>137,5 milioane + E x 8%</i>
<i>2500 < E ≤ 5000</i>	<i>237,5 milioane + E x 6%</i>
<i>E > 5000</i>	<i>387,5 milioane + E x 4%“</i>

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro